

Feil Adresse.

Fru E. Juel-Hansen har i „Tilskueren“s November-December Hefte ladet trykke et Foredrag, holdt i Studenterforeningen som Indledning til en Diskussion. Hun har kaldt sit Foredrag „Mand og Kone“, og søger deri at afsløre nogle af de skjulte Skær, paa hvilke ægteskabelig Lykke, efter hendes Mening, jævnligen strander.

Det er sikkert fortjenstfuldt i vore, de hyppige Skilsmisser, Dage, at forsøge paa at opstille advarende Fyr paa disse Skær. Bølgerne gaar høit i det ægteskabelige Liv, selvfølgelig høiere end i tidligere Tider, da Kvinden var vant til at taale og tie. Dengang var det kun Kvindernes Feiltrin, der affødte Strid. Mændenes gled mere upaaagtede hen. Nu, da begge Parter mener at kunne stille visse Fordringer, er det ægteskabelige Livs Vanskeligheder fordoblede.

Det gælder nu for Mændene, ikke at glemme, at de ikke længere staar overfor en stum og ikke anerkendt Kreditor i Ægteskabet, og det gælder for Kvinderne, at de ikke overskrider visse Grænser for de Fordringer, som deres mere udviklede Livsstandpunkt giver dem Trang og Ret til at stille.

Naar Fru Juel-Hansen kalder sit Foredrag „Mand og Kone“, da er dette temmelig misvisende, da hun kun meget glimtvis belyser Mandens Forhold i saa Henseende.

Hun har derimod sikkert Ret, naar hun, Side 900, bemærker, at Ægteskabernes Vanskeligheder betydeligt vilde formindskes, naar hver af de paagældende Parter med Selvkritik vilde forsøge paa at udfinde sin Skyld i Vanskelighedernes Opstaaen. Intet er derfor rimeligere, end at hun, som er Kvinde, søger at gøre Kvinderne opmærksomme paa deres Feilgreb, men intet synes paa den anden Side urimeligere og snurrigere end at fremsætte disse Anvisninger i en Studenterforening, til hvilken Kvinder ikke har Adgang, saa hun maa aabne sit Foredrag med „Mine Herrer“.

Der er ingen Tvivl om, at disse Herrer har fulgt hendes Foredrag med Bifald. Man kan ligefrem se for sig de unge, selvtilfredse Studenteransigter, naar Fru Juel-Hansen docerer: